

Sygn. akt II AKa 102/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Anna Kalbarczyk

Protokolant: – stażystka Klaudia Kulbicka

przy udziale oskarżycielki posiłkowej A. W.

Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej - Tomali

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2022 r.

sprawy

Ł. G. (1) s. P. i M. ur. (...) w W. oskarżonego z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

D. J. (1) c. S. i G. urodz. (...) 1992 r. w W.

oskarżonej z art. 158 § 3 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII K 60/21

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych Ł. G. (1) i D. J. (1) w ten sposób, że:

- 1) eliminuje z opisów czynów określonych w pkt 1 i 3 wyroku słowa: „uderzyła pokrzywdzonego w ramię” i zastępuje je słowami „chwyciła i ścisnęła jego ramię”;*
- 2) poprawia kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu Ł. G. (1) w pkt 1 wyroku przyjmując, iż podstawę prawną skazania za ten czyn stanowią przepisy art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;*
- 3) uchyla rozstrzygnięcia z pkt 2 i 4 wyroku dotyczące okresów zaliczonych na poczet kary pozbawienia wolności;*
- 4) karę pozbawienia wolności, orzeczoną wobec oskarżonego Ł. G. (1) w pkt 1 wyroku, obniża do 10 (dziesięciu) lat;*

5) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu Ł. G. (1) okres od dnia 16 lipca 2020 r. do dnia 8 listopada 2022 r.;*

6) *karę pozbawienia wolności, orzeczoną wobec oskarżonej D. J. (1) w pkt 3 wyroku, obniża do 1 (jednego) roku;*

7) *na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonej D. J. (1) okres od dnia 16 lipca 2020 r. do dnia 17 czerwca 2021 r.;*

II. *w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy;*

III. *zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. i adw. A. K. Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 600 (sześćset) złotych plus VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonych Ł. G. (1) i D. J. (1) świadczoną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;*

IV. *zwalnia oskarżonych Ł. G. (1) i D. J. (1) od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa;*

V. *zasądza od oskarżonego Ł. G. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. W. kwotę 1.200 (tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 102/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 grudnia 2021 r.
sygn. akt VIII K 60/21

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonych Ł. G. (1) i D. J. (1)
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

Lp.	Zarzut	
1)	<u>Apelacja obrońcy Ł. G. (1) adw. O. S.:</u>	# zasadny
2)	1. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia:	# częściowo zasadny
3)		# niezasadny
4)	- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2	# zasadny
	§ 2 k.p.k. w zw. z art. 410	# częściowo zasadny
	k.p.k. przez dokonanie dowolnej	# częściowo zasadny
	oceny zgromadzonego w sprawie	# niezasadny
	materiału dowodowego, sprzecznej	# zasadny
	z zasadami wiedzy i doświadczenia	# częściowo zasadny
	życiowego, a w rezultacie przyjęcie,	# częściowo zasadny
	że oskarżony jest winny popełnienia	# niezasadny
	przestępstwa, podczas gdy	# zasadny
	zgromadzone w sprawie dowody,	# częściowo zasadny
	w szczególności wyjaśnienia	# niezasadny
	oskarżonego jednoznacznie	# częściowo zasadny
	wskazują, iż działał w granicach	# zasadny
	obrony koniecznej, ewentualnie	# częściowo zasadny
	z ostrożności procesowej w	# niezasadny
	warunkach określonych w art. 25 § 3	# zasadny
	k.k.;	# częściowo zasadny
	- art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2	# niezasadny
	k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu	# częściowo zasadny
	wątpliwości, które wyłoniły się w	# niezasadny
	toku przeprowadzonego przez Sąd	# częściowo zasadny
	I instancji postępowania, wyłącznie	# zasadny
	na niekorzyść oskarżonego, a więc	# częściowo zasadny
	wbrew zasadzie in dubio pro reo. w	# niezasadny
	szczególności dotyczących uznania,	# zasadny
	iż to oskarżony, jako pierwszy	# częściowo zasadny
	zaatakował pokrzywdzonego;	# niezasadny
	- art. 193 § 1, art. 201 k.p.k. poprzez	# częściowo zasadny
	bezzasadne oddalenie wniosku	# niezasadny
	dowodowego o dopuszczenie	# częściowo zasadny
	dowodu z uzupełniającej opinii	# zasadny
	biegłego psychologa.	# częściowo zasadny
	2. błąd w ustaleniach faktycznych	# niezasadny
	przyjętych za podstawę orzeczenia,	# częściowo zasadny
	polegający na:	# zasadny
	- ustaleniu, że pokrzywdzony nie	# częściowo zasadny
	zachowywał się agresywnie i nie	# niezasadny
	zaatakował oskarżonego, a tym	# częściowo zasadny
	samym, ustaleniu, że oskarżony	# niezasadny

nie odpierał bezprawnego, bezpośredniego zamach na swoje zdrowie, tj. nie działał w warunkach obrony koniecznej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
3. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie jej w wymiarze 12 lat, podczas gdy:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
- okoliczności popełnienia czynu (oskarżony został sprowokowany agresywnym zachowaniem pokrzywdzonego względem partnerki pokrzywdzonego oraz względem samego oskarżonego oraz jego partnerki),	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny
- żal oskarżonego odnoszony do zaistniałych zdarzeń, przeproszenie córki pokrzywdzonego, gotowość naprawienia szkody,	# częściowo zasadny # niezasadny
- złożenie szerokich, kompletnych, spójnych, logicznych i wyczerpujących wyjaśnień, które stały się podstawą do poczynienia ustaleń faktycznych,	
- trudne dzieciństwo oskarżonego oraz jego aktualny stan psychiczny i stwierdzone zaburzenia osobowości,	
wskazują, że orzeczona względem oskarżonego kara pozbawienia wolności nie koresponduje należycie z okolicznościami łagodzącymi, które wystąpiły w niniejszej sprawie.	
<u>Apelacja obrońcy Ł. G. adw. J. M.:</u>	
1. stosownie do art. 438 pkt. 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, że:	
a. M. B. (1) namówiła D. J. (1) do pobicia P. B. (1), co miałoby wynikać z wyjaśnień D. J. (1) oraz	

Ł. G. (1), podczas gdy każde z ww. oskarżonych zaprzeczyło, jakoby M. B. (1) namawiała ich do pobicia P. B. (1),

b. M. B. (1) z powodu pobicia przez P. B. (1) prosiła D. J. (2) „o danie nauczki pokrzywdzonemu” podczas gdy obie oskarżone zaprzeczyły, jakoby M. B. (1) prosiła D. J. (1) o pobicie P. B. (1), a twierdzenia takiego nie sposób wywieść z innych przeprowadzonych w sprawie dowodów,

c. D. J. (1) na spotkanie z P. B. (1) wzięła psa w celu stworzenia dysproporcji siły pomiędzy oskarżonym Ł. G. (1), a pokrzywdzonym P. B. (1), podczas gdy w zebranych w sprawie materiale nie znajduje się jakikolwiek dowód z którego można by wyprowadzić ww. tezę,

- co skutkowało błędnym przyjęciem, że zamiarem Ł. G. (1) było pobicie P. B. (1), a pierwszy atak nastąpił ze strony D. J. (1), podczas gdy stosownie do wyjaśnień D. J. (1) oraz Ł. G. (1) to P. B. (1) jako pierwszy zainicjował atak w kierunku oskarżonych, a sam Ł. G. (1) bronił się przed jego atakiem, przez co działał w ramach obrony koniecznej.

2. stosownie do art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, tj.:

a. art. 17 § 1 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. która to miała wpływ na treść orzeczenia, a polegała na uznaniu Ł. G. (1) winnego zarzuconego mu czynu oraz wymierzenie mu kary 12 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia Ł. G. (1) i D. J. (1) oraz opinie biegłych psychiatrów oraz

biegłego psychologa, potwierdzają, że oskarżony Ł. G. (1) podczas zdarzenia działał w ramach obrony koniecznej, której granice przekroczył pod wpływem wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu, w związku z czym stosownie do art. 25 § 3 k.k. nie podlega on karze, a samo postępowanie wobec jego osoby winno być z tego względu umorzone.

b. art.201 k.p.k. która to miała wpływ na treść orzeczenia, a polegała na oddaleniu przez Sąd wniosku o uzupełnienie opinii biegłego psychologa i przyjęciu, że biegły ten w ramach pisemnej opinii wypowiedział się już wyczerpująco na temat kwestii, które wymagają wiedzy specjalistycznej psychologa w zakresie właściwości i warunków osobistych oskarżonego, podczas gdy z okoliczności sprawy wywieść należy, że Ł. G. (1) działał w ramach wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu o którym mowa w art. 25 § 3 k.k., a stan ten najpewniej był spowodowany między innymi stwierdzonymi przez biegłego psychologa u oskarżonego cechami zaburzeń osobowości o charakterze osobowości chwiejnej emocjonalnie – typ impulsywny, a także podwyższonym stanem napięcia wewnętrznego, obniżoną zdolnością tolerowania frustracji oraz deficytem efektywności mechanizmów kontroli, co uzupełniająca opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii mogłaby potwierdzić lub wykluczyć.

Apelacja obrońcy D. J. (1) adw. A. K.:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k.

poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej i sprzecznej ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczeniem życiowym oceny wyjaśnień oskarżonej - D. J. (1), poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie zadanego przez oskarżoną ciosu i uznanie, że w ocenie Sądu jej celem było umniejszenie swojej roli w krytycznym zdarzeniu podczas gdy wyjaśnienia te zasługiwały na obdarzenie walorem wiarygodności w całości, w szczególności że były one konsekwentne i nie ulegały zmianom w dalszym toku postępowania, ponadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym. Sąd zupełnie pominął, iż oskarżona w toku postępowania przygotowawczego i sądowego złożyła spójne i obszernie wyjaśnienia, nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz wyjaśniła, iż na spotkanie z P. B. (2) udała się za namową M. B. (1) aby porozmawiać na temat przemocy stosowanej przez ww. wobec M. B. (1) podczas gdy oskarżona wyjaśniała, iż nie zastosowała przemocy wobec P. B. (2) (nie zadała ww. ani jednego ciosu), podczas gdy w czasie, gdy oskarżony Ł. G. (1) zastosował przemoc wobec P. B. (2) oskarżona oddaliła się z miejsca zdarzenia w pogoni za swoim psem, co wynika z wyjaśnień oskarżonej - „Jak P. podniósł ręce, to smycz wypadła mi z rąk. Ja trzymałam normalnie ręce opuszczone. Jak pies mi uciekł, to nawoływałam go. Kiedy Ł. G. (1) uderzył P. pięściami byłam trochę dalej za takimi krzakami. Łapanie psa zajęło mi od 5-10 minut, a następnie powiedziałam Ł., żeby zostawił P.. Wtedy Ł. G. (1) zostawił P.. Nie uderzyłam P., nie szarpałam go. Jak P. podniósł wysoko ręce, to się go przestraszyłam”, podczas

gdy wyjaśnienia oskarżonej znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego - Ł. G. (1) i zeznaniach świadków,

II. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, a polegające na tym, iż Sąd Orzekający, wydając zaskarżony wyrok, ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dowolnie z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w szczególności polegający m.in. na tym, że ustalił dowolnie sposób działania oskarżonej - D. J. (1) uznając, że oskarżona, po uprzednim umówienie się na spotkanie z P. B. (2), udała się w okolice ul. (...) z Ł. G. (1), po czym będąc na miejscu po krótkiej rozmowie z P. B. (2) i uderzenia pokrzywdzonego w ramię, Ł. G. (1) zastosował wobec P. B. (2) przemoc fizyczną w postaci uderzenia go rękami po głowie i twarzy oraz kopania pokrzywdzonego po ciele, zaś D. J. (1) stała wówczas blisko nich obserwując całe zdarzenie, będąc gotowa na ewentualną interwencję i zaatakowanie pokrzywdzonego, po czym D. J. (1) i Ł.

G. pozostawili P. B. (2) znajdującego się wówczas w stanie zagrożenia życia bez udzielenia mu jakiegokolwiek pomocy medycznej, w następstwie którego to zdarzenia doszło do śmierci P. B. (2) w dniu 12 lipca 2020 r., podczas gdy ani na podstawie ustaleń dotyczących strony przedmiotowej ani podmiotowej nie można dokonać niebudzących wątpliwości ustaleń w tym zakresie, zaś wyjaśnienia oskarżonej przeczą tej tezie, a

pozostałe dowody osobowe tego nie potwierdzają, gdyż:

1.oskarżony - Ł. G. (1) na rozprawie 17 czerwca 2021 r. wyjaśnił: „(...) Postanowiliśmy iść w umówione miejsce. Chcieliśmy tam porozmawiać, a nie pobić. To wyszło tak zniecka. Świadczy o naszych zamiarach to, że wzięliśmy ze sobą psa na spacer i przy okazji porozmawiać z facetem, który bije kobiety, wyjaśnić tę sytuację. Jeśli planowałbym jakiegokolwiek pobicie, to nie brałbym ze sobą psa i kobiety. Sam bym wtedy poszedł. (...) D. chciała porozmawiać na temat pobicia M., a ja nie chciałem, żeby jej się coś stało i poszedłem z nią. Kiedy przyszliśmy na umówione miejsce, to P. stał tam z jakimś kolegą. D. podeszła do P., ja podeszedłem na drugą stronę obserwując całe zdarzenie, bo nie chciałem się wtrącać. Po krótkiej rozmowie P. zaczął być agresywny, zaczął krzyczeć, wymachiwać rękami w stronę D.. Myślałem, że to jest próba ataku na D. i podeszedłem do niego i zapytałem, czy ma jakiś problem do kobiety, bo najpierw bił swoją, a teraz chce bić moją. (...) Ja mu oddałem i uderzyłem go kilka razy. Podczas tych uderzeń D. krzyknęła, żebym go zostawił (...)”

2.świadek - P. Z. na rozprawie 17 czerwca 2021 r. na pytanie obrońcy D. J. (1) zeznał „Nie potrafię powiedzieć, czy ta kobieta była bezczynna, nie zadawała ciosów”

3.świadek - K. P. (1) na rozprawie 17 czerwca 2021 r. zeznał „(...) Nie wydaje mi się, żeby ta kobieta coś mówiła. Wydaje mi się, że na początku stała nieruchomo i z czasem zaczęła odchodzić, w tym samym czasie, kiedy ten mężczyzna odchodził od tej ofiary. Ta kobieta

nie była agresywna. Nie kopała, nie uderzała, była dość daleko od ofiary. Ta kobieta nie wyglądała jakby była w gotowości do ataku”,

4.świadek - M. M. (2) na rozprawie 17 czerwca 2021 r. zeznał „(...) Usłyszałem, że ktoś krzyczy „zostaw go, zostaw go” (...)”,

5.świadek - M. O. na rozprawie 17 czerwca 2021 r. zeznała „(...) Kobieta stała na chodniku. Nic nie robiła, nie była agresywna. Nie widziałam, aby kobieta zadała jakiś cios. (...)”,

III. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w części wskazującej na działanie oskarżonych wspólnie i w porozumieniu przy jednoczesnym pominięciu dowodów przeciwnych, podczas gdy z treści wyjaśnień oskarżonego - Ł. G. (1) oraz treści wyjaśnień oskarżonej - D. J. (1) oraz zeznań pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków, które korelują ze sobą, wynika, że oskarżeni nie działali wspólnie i w porozumieniu, zaś zdarzenie z dnia 11 lipca 2020 r. składało się z co najmniej 3 etapów (etap zainicjowania spotkania z P. B. (2), etap rozpoczęcie rozmowy przez D. J. (1) z P. B. (2), etap zastosowania przemocy przez Ł. G. (1) wobec P. B. (2)) podczas, których każdy z oskarżonych działał oddzielnie, zaś oskarżona D. J. (1) nie zastosowała wobec P. B. (2) przemocy fizycznej,

IV. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej i sprzecznej ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczeniem życiowym oceny wyjaśnień oskarżonego - Ł. G. (1) poprzez uznanie ich za niewiarygodne w zakresie udziału

oskarżonej D. J. (1) w przebiegu krytycznego zdarzenia (oskarżony wyjaśnił, że D. J. (1) nie brała czynnego udziału w zdarzeniu i nie wyprowadziła ciosu) podczas gdy wyjaśnienia te zasługiwały na obdarzenie walorem wiarygodności w całości, w szczególności że były one konsekwentne i nie ulegały zmianom w dalszym toku postępowania, ponadto korelowały z pozostałym materiałem dowodowym, tj. wyjaśnieniami oskarżonej - D. J. (1) oraz zeznaniami świadków - P. Z., K. P. (1), M. M. (2) oraz M. O.,

V. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu w uzasadnieniu wyroku jego podstawy prawnej tj. kwestii interpretacji przyjętego przez Sąd znamienia działania przez oskarżonych wspólnie i w porozumieniu, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego zakwalifikowania czynu oskarżonej z art. 158 § 3 k.k.,

VI. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., które miało wpływ na treść orzeczenia, poprzez rozstrzygnięcie, na niekorzyść oskarżonej - D. J. (1), nasuwających się w sprawie wątpliwości dotyczących udziału oskarżonej w popełnieniu zarzucanego jej czynu,

VII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonej - D. J. (1) wypełniło znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 158 § 3 k.k. polegającego na tym, że oskarżona wspólnie i w porozumieniu z Ł. G. (1), brała udział w pobiciu P. B. (2), podczas

	<p>gdy oskarżona nie zrealizowała żadnych czynności sprawczych niekierowanych na osobę pokrzywdzonego, skutkujących utratą życia, a co za tym idzie niemożliwym jest ustalenie winy i sprawstwa oskarżonej w tym zakresie z powodu braku dowodów to potwierdzających,</p> <p>VIII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu przez Sąd Okręgowy, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu biorąc udział w pobiciu P. B. (2) podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że do żadnego porozumienia pomiędzy oskarżonymi - nie doszło, który to błąd w konsekwencji skutkował błędną kwalifikacją prawną czynu z art. 158 § 3 k.k. przypisanego oskarżonej.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>1) Wniesione apelacje są w przeważającej części bezzasadne. Za chybione uznać należy zarzuty dotyczące obrazy przepisów prawa procesowego zawarte we wszystkich apelacjach oraz zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych postawione w obu apelacjach obrońców oskarżonego Ł. G., zaś jedynie w nieznacznym zakresie zostały uwzględnione zarzuty dotyczące błędnych ustaleń, co do oskarżonej D. J. oraz rażącej niewspółmierności kary co do oskarżonego Ł. G..</p> <p>2) Odnosząc się na wstępie do zarzutów obrazy art. 7 k.p.k., 410 k.p.k., 2 § 2 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 193 § 1 k.p.k., 201 k.p.k., powielanych w każdej z</p>		

apelacji, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji przeprowadził w niniejszej sprawie wyczerpujące postępowanie dowodowe nie pomijając żadnego z dowodów, który byłby niezbędny dla trafnego wyrokowania. Wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody zostały poddane wnikliwej ocenie zgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym, a zatem nie przekraczającej granic oceny swobodnej wytyczonych w art. 7 k.p.k. Sąd badał i rozważał przy tym całokształt okoliczności i dowodów ujawnionych w toku rozprawy, zarówno korzystnych jak i przemawiających na niekorzyść oskarżonych, nie stwierdzając przy tym istnienia niedających się usunąć wątpliwości. W tej sytuacji o obrazie wyżej wskazanych przepisów prawa procesowego, regulujących kwestię prawidłowości postępowania dowodowego a następnie oceny ujawnionych dowodów i okoliczności nie może być mowy (pkt 1 apelacji adw. O. S., pkt 2 apelacji adw. J. M., pkt I-VI apelacji obrońcy D. J.).

3) W oparciu o wyżej przedstawioną, prawidłową i wyczerpującą ocenę zebranych dowodów Sąd I instancji poczynił trafne, bezbłędne i kompletne ustalenia faktyczne (z nieistotnym niżej opisanym wyjątkiem), wykazując w sposób jednoznaczny, iż oskarżeni wyczerpali swoim działaniem znamiona czynów przypisanych im w pkt 1 i 3 wyroku, a ich wina w tym zakresie nie budzi jakichkolwiek wątpliwości (pkt 2 apelacji adw. O. S., pkt 1 apelacji adw. J. M., pkt VII – VIII apelacji obrońcy D. J.).

4) Tylko w nieznacznym zakresie stan faktyczny ujęty w opisie czynu

przypisanego oskarżonej D. J. (w pkt 3 wyroku) a także oskarżonemu Ł. G. (w pkt 1 w wyroku) wykroczył poza podstawę dowodową sprawy. Sąd powielił tu bowiem nadinterpretację wypowiedzi oskarżonej, dokonaną przez oskarżyciela w ramach pkt II aktu oskarżenia. Oskarżona bowiem wskazała, w swoich pierwszych wiarygodnych wyjaśnieniach, iż w trakcie rozmowy nie uderzyła pokrzywdzonego tylko złapała go za ramię i ścisnęła. Z bliżej niewiadomych powodów oskarżyciel przyjął w pkt I i II aktu oskarżenia, iż oskarżona uderzyła pokrzywdzonego w ramię i błąd ten został bezrefleksyjnie powtórzony w opisie czynu z pkt 1 i 3 wyroku. Niezbędnym była zatem korekta poczynionych ustaleń w postępowaniu odwoławczym poprzez eliminację z opisu czynów z określonych w pkt 1 i 3 wyroku słów: „uderzyła pokrzywdzonego w ramię” i zastąpienie ich słowami: „chwyciła i ścisnęła jego ramię”. Powyższe, ingerujące w sferę nietykalności cielesnej pokrzywdzonego, działanie stanowiło jeden z elementów całokształtu zachowań oskarżonych wskazujących jednoznacznie, iż oboje sprawcy, działając wspólnie i w porozumieniu, brali udział w pobiciu pokrzywdzonego.

5) Chwycenie i ściśnięcie ramienia są to jednak czynności sprawcze o mniejszej intensywności od zadania ciosu („uderzeniu”) pokrzywdzonemu, świadczące o niższym natężeniu stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej i poziomu jej zawinienia, co z kolei skutkuje koniecznością wzruszenia wyroku w obrębie orzeczenia o karze.

W ocenie Sądu Apelacyjnego karą współmierną do stopnia zawinienia

i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej, a zarazem karą nie noszącą cech rażącej surowości oraz uwzględniającą całokształt okoliczności obciążających i łagodzących przedstawionych przez Sąd I instancji, jest w tej sytuacji kara w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, na poczet, której zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonej od 16 lipca 2020 r. do 17 czerwca 2021 r.

6) Zaskarżony wyrok wymaga również korekty w obrębie rozstrzygnięć dotyczących oskarżonego Ł. G. (1). Sąd meriti przyjął bowiem (nie argumentując szerzej swojego stanowiska), że czyn polegający na udziale w pobiciu pokrzywdzonego, w którym oskarżony jest wyłącznym sprawcą obrażeń ciała pokrzywdzonego, skutkujących później – nieumyślnym dla oskarżonego - następstwem w postaci śmierci ofiary, podlega kumulatywnej kwalifikacji prawnej, obejmującej art. 158 § 3 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny uznał, iż nie jest to kwalifikacja prawidłowa i że należy ją poprawić na korzyść oskarżonego. Kryminalna treść czynu oskarżonego, przypisanego mu w pkt 1) zaskarżonego wyroku, będzie oddana w sposób prawidłowy i precyzyjny bez dublowania ocen prawnych (czynu z art. 158 § 3 i art. 156 § 3 cechuje identyczne następstwo w postaci śmierci człowieka), przy przyjęciu kwalifikacji kumulatywnej z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

7) Poprawienie kwalifikacji prawnej ww. czynu na korzyść oskarżonego

skutkowało koniecznością zmiany wyroku w obrębie orzeczenia o karze pozbawienia wolności. Karę tę przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności łagodzących i obciążających przyjętych przez Sąd I instancji, a także podniesionych w pkt 3 apelacji adw. O. S., Sąd Apelacyjny obniżył do poziomu 10 (dziesięciu) lat. Sąd Apelacyjny miał przy tym na uwadze (pominiętą przez Sąd meriti) okoliczność, iż oskarżony, popełniając przypisaną mu zbrodnię, działał w dość specyficznej (na tle innych tego typu spraw) sytuacji motywacyjnej, w której niejako spontanicznie, czy też bezinteresownie, zareagował na krzywdy wyrządzone wcześniej przez pokrzywdzonego bliżej sobie nieznaną kobietę tj. konkubinię pokrzywdzonego.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny uznał, iż – wbrew postulatam zawartym w ww. apelacji – kara pozbawienia wolności w niższym rozmiarze byłaby (zwłaszcza wobec niezwyklej agresji i okrucieństwa oskarżonego oraz działania w warunkach recydywy) karą rażąco łagodną oraz niewspółmierną do stopnia zawinienia i szkodliwości społecznej jego czynu a także niespełniającą szczególnie i ogólnie prewencyjnych dyrektyw wymiaru kary.

8) W pozostałym zakresie zarzuty i wnioski zawarte we wszystkich wniesionych apelacjach okazały się oczywiście bezzasadne.

9) Obie apelacje obrońców oskarżonego **L. G. (1)**, mimo mnogości zarzutów dotyczą w istocie jednego zagadnienia tj. obrony koniecznej, gdzie oskarżony miałby, albo działać w ramach obrony koniecznej (co stosownie do art. 25 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1

pkt 2 k.p.k. i art. 414 § 1 k.p.k. skutkuje uniewinnieniem sprawcy, który nie popełnił przestępstwa albo w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej pod wpływem wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami (co stosownie do art. 25 § 3 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 414 § 1 k.p.k. skutkuje umorzeniem postępowania wobec sprawcy, który nie podlega karze), albo w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej określonych w art. 25 § 2 k.k., co zdaniem skarżących, winno skutkować nadzwyczajnym złagodzeniem kary.

10) Zarzuty, argumenty i wnioski skarżących dotyczące powyższych kwestii nie zasługują na akceptację. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie - który został prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji i który stanowił podstawę do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku - wskazuje bowiem w sposób jednoznaczny, iż w sprawie niniejszej stan obrony koniecznej w ogóle nie wystąpił. Okoliczność, iż oskarżony (i szerzej oskarżeni) nie działał w żadnej mierze w ramach obrony koniecznej, ani też w warunkach przekroczenia granic obrony koniecznej, wynika wprost z wyjaśnień osób oskarżonych, które wskazują, iż nie wystąpił bezprawny i bezpośredni zamach o którym mowa w art. 25 § 1 k.k.

11) Oskarżony Ł. G. wyjaśnił, iż umówili się z pokrzywdzonym w miejscu przestępstwa na prośbę oskarżonej M. B. (pobitej wcześniej przez pokrzywdzonego), która chciała by pokrzywdzonemu „dali do rozumu” (k. 352). Oskarżona B. ujęła to w sposób bardziej dosadny wskazując, iż oskarżona D.

J. przed wyjściem na ww. spotkanie była agresywna i powiedziała, że pokrzywdzonemu trzeba „dać w ryj”, „dać w mordę” (k. 369).

Z kolei z wyjaśnień D. J. (złożonych spontanicznie tuż po zatrzymaniu) wynika, że to oskarżeni zainicjowali starcie z pokrzywdzonym – najpierw oskarżona złapała i ścisnęła pokrzywdzonego za ramię, a potem nadszedł oskarżony Ł. G. i powiedział do pokrzywdzonego „jakiś problem” oraz odepchnął drugiego mężczyznę, który stał z pokrzywdzonym (k. 360). Oskarżony kiedy podszedł to popchnął też pokrzywdzonego mówiąc „czy ma problem do kobiety” (k. 394). Co istotne, wyjaśnienia oskarżonej D. J., złożone w postępowaniu przygotowawczym, nie wskazują w żadnym wypadku na to, że pokrzywdzony podjął jakiegokolwiek działania mające cechy bezpośredniego, bezprawnego zamachu nakierowanego na jej osobę oraz, że w efekcie oskarżony podjął działania obronne motywowane zamiarem odparcia tego zamachu. W szczególności zwrócić należy uwagę, że w ww. wyjaśnieniach oskarżonej D. J. (która stała w bezpośredniej bliskości pokrzywdzonego) nie pojawiają się takie elementy, przytaczane w wyjaśnieniach (stojącego w pewnej odległości) oskarżonego, które mogłyby wskazywać, że pokrzywdzony był wobec niej „agresywny”, „machał rękami” i ją „wyzywał” (k. 352).

Powyższe stwierdzenia oskarżonego są zatem (jak słusznie zauważył Sąd meriti) niewiarygodne, podobnie jak jego oświadczenie, że oskarżona D. J. „w ogóle nie dotknęła pokrzywdzonego” (k. 352), które jest

sprzeczne z wyjaśnieniami samej D. J. („złapałam”, „ścisnęłam” - k. 360).

12) W świetle wiarygodnych w tej mierze wyjaśnień D. J. nie sposób zatem przyjąć, iż oskarżony D. G. działał w obronie koniecznej, odpierając bezprawny i bezpośredni zamach pokrzywdzonego, który miałby zaatakować oskarżonego i w chwilę wcześniej – oskarżoną D. J.. W rzeczywistości (jak wynika z wyjaśnień D. J.) pokrzywdzony w ogóle jej nie zaatakował, nie krzychał na nią („coś tam powiedział” k. 360). Zaczął się „szykować do bójki”, dopiero wtedy gdy podszedł oskarżony G. i odezwał się do pokrzywdzonego w sposób zaczepny („jakiś problem”) oraz popchnął go i odepchnął drugiego mężczyznę, który zaraz odszedł z miejsca zdarzenia (k. 360, 394). Dalsza sekwencja zdarzeń nie ma w tej sytuacji znaczenia dla oceny czy zaistniał stan obrony koniecznej. Wystarczy wskazać, jak trafnie ustalił Sąd meriti, że doszło wówczas do szarpaniny pomiędzy oskarżonym („zaczęli się szarpać” - k. 360), obaj znaleźli się na ziemi, oskarżony zadawał leżącemu pokrzywdzonemu ciosy pięścią w głowę i twarz oraz dusił go i kopał.

Podsumowując, w sprawie niniejszej stan obrony koniecznej nie wstąpił a zatem, siłą rzeczy, nie może być mowy o przekroczeniu granic obrony koniecznej, w tym w warunkach wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu w rozumieniu art. 25 § 3 k.k.

13) W tym stanie rzeczy za chybiony i wręcz za bezprzedmiotowy uznać należy, w całej rozciągłości, szereg zarzutów i argumentów podniesionych w

apelacjach obrońców oskarżonego Ł. G., dotyczących obrazy przepisów prawa procesowego (art. 201 k.p.k. i 193 § 1 k.k.) w związku oddalenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa w celu wykazania, iż oskarżony w chwili zdarzenia pozostawał w stanie wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu określonym w art. 25 § 3 k.k.

Okoliczność, która zgodnie z oczekiwaniami obrońców miałaby być udowodniona tj. działanie oskarżonego w warunkach wzburzenia emocjonalnego nie ma bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy skoro, nie wystąpiła w tej mierze sytuacja przekroczenia granic obrony koniecznej opisana w art. 25 § 3 k.k.

14) Niezależnie od tego zaznaczyć należy, że (zgodnie z trafnym oraz ugruntowanym w aktualnej judykaturze stanowiskiem) wzburzenie usprawiedliwione okolicznościami, o którym mowa w art. 25 § 3 k.k. (podobnie jak silne wzburzenie usprawiedliwione okolicznościami w rozumieniu art. 148 § 4 k.k.) nie jest pojęciem psychologicznym, czy psychiatrycznym, lecz pojęciem prawnym opartym na kryteriach ustalonych w doktrynie i orzecznictwie, uwzględniających przesłanki etyczne – moralne. Wzburzenie jest zjawiskiem fizjologicznym (a nie patologicznym), będącym zarazem pojęciem prawnym, którego ustalenie w kontekście związku z okolicznościami usprawiedliwiającymi należy do sądu i nie wymaga zasięgnięcia opinii biegłych (tak postanowienie Sądu Najwyższego z 14 października 2018

r. IV K 516/18, postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lutego 2002 r. II KK 337/01, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 6 czerwca 2014 r. II AKa 143/14 i inne).

Również zatem z tego względu - a zwłaszcza przy braku, w realiach niniejszej sprawy, jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż występowały okoliczności obiektywnie usprawiedliwiające wystąpienie rzekomego stanu wzburzenia oskarżonego - nie sposób uznać, że Sąd (oddalając wnioski o dopuszczenie opinii biegłego w celu ustalenia istnienia owego stanu) dopuścił się obrazy art. 201 k.p.k. lub 193 § 1 k.p.k.

15) Podsumowując poczynione rozważania stwierdzić ponownie należy, że (wbrew stanowisku obrońców oskarżonego Ł. G.) nie doszło w sprawie do naruszenia przepisów proceduralnych rządzących postępowaniem dowodowym oraz oceną przeprowadzonych dowodów (w tym art. 7, art. 410, art. 193, art. 201 oraz 2 k.p.k.), zaś bezbłędne ustalenia faktyczne oparte o te dowody wskazują, w sposób nie budzący wątpliwości, na sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 1 wyroku.

Nie doszło też do obrazy zasady in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. (pkt 1 pierwszej apelacji) skoro Sąd meriti nie dostrzegł wątpliwości, które zostałyby następnie rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego, zaś Sąd Apelacyjny również nie stwierdza istnienia tego rodzaju nieusuwalnych wątpliwości.

16) Co do ustaleń faktycznych kwestionowanych w apelacji adw. J. M. dodać jedynie należy, że

jak trafnie przyjął Sąd I instancji, oskarżeni udali się na spotkanie z pokrzywdzonym, w celu popełnienia przypisanego im przestępstwa, za namową współoskarżonej M. B.. Wskazują na to wyjaśnienia Ł. G., zgodnie z którymi M. B. domagała się by oskarżeni „dali do rozumu” pokrzywdzonemu (k. 352), jak i wyjaśnienia samej M. B., z których wynika, że oskarżeni uznali wówczas, iż pokrzywdzonemu należy „dać w mordę” (k. 369). Zatem zarzuty z pkt 1 a), b) okazały się chybione. Podobnie zarzut z pkt 1c) ww. apelacji. Jest bowiem oczywistym, że zabranie w miejsce planowanego przestępstwa psa - który (zdaniem samej oskarżonej) był psem agresywnym, mogącym rzucić się na pokrzywdzonego - bez kagańca (k. 360, 943v) zwiększało, jak trafnie ustalił Sąd I instancji, dysproporcję sił pomiędzy sprawcami pobicia a pokrzywdzonym, zwiększało ich przewagę nad oskarżonym (zarzut 1c).

17) Jak wyżej wskazano Sąd I instancji analizując poszczególne dowody we wzajemnej korelacji, prawidłowo je ocenił i bezbłędnie ustalił, iż atak na pokrzywdzonego został zainicjowany przez oskarżoną, naruszającą nietykalność cielesną pokrzywdzonego, a następnie był kontynuowany przez oskarżonego Ł. G., który wyprowadził szereg ciosów rękami w głowę i twarz pokrzywdzonego, a także kopał go i dusił, powodując u niego obrażenia opisane w pkt 1 wyroku. Sąd ten jednocześnie trafnie uznał, iż wyjaśnienia G. o działaniu w ramach obrony koniecznej, są jedynie linią obrony sprzeczną ze zgromadzonymi dowodami i z zasadami logiki (pkt 2.2 Lp. 1.7 - 1.9 uzasadnienia wyroku). Tym

samym za bezpodstawny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, sformułowany w tej mierze w pkt 1) in fine apelacji adw. J. M., jak też analogiczny zarzut przedstawiony w pkt 2) petitum apelacji adw. O. S..

18) Z kolei bezzasadność wszystkich zarzutów, kwestionujących oceny i ustalenia Sądu I instancji dotyczące osk. Ł. G. (zawartych w pkt 1 – 2 apelacji adw. O. S. i pkt 1 – 2 apelacji adw. J. M.) wskazuje w sposób jednoznaczny, iż również wnioski apelacyjne o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego lub umorzenie postępowania albo też o objęcie oskarżonego nadzwyczajnym złagodzeniem kary, nie zasługują na uwzględnienie.

19) Odnosząc się do poszczególnych zarzutów przedstawionych w petitum apelacji obrońcy oskarżonej **D. J.** przypomnieć na wstępie wypada, iż tak jak wyżej wykazano, Sąd I instancji również w tym zakresie przeprowadził należytą ocenę materiału dowodowego nie przekraczającą granic określonych w art. 7 k.p.k. (zarzuty I – IV).

Sąd nie dostrzegł też w tej mierze nieusuwalnych wątpliwości, a więc nie można mu przypisać obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (zarzut VI). Stanowisko swoje Sąd uzasadnił w sposób umożliwiający kontrolę instancyjną zgodnie z kryteriami z art. 424 k.p.k. Przy czym zarzut naruszenia obrazy art. 424 k.p.k. nie mógł być w niniejszej sprawie skutecznie podniesiony. Ewentualne uchybienia w tym zakresie nie stanowią bowiem obrazy prawa mogącej mieć wpływ na treść wyroku w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k. (pkt V apelacji).

W oparciu o trafną ocenę przeprowadzonych dowodów Sąd poczynił prawidłowe (za wyjątkiem drobnych opisanych wyżej fragmentów) ustalenia faktyczne, wskazujące na sprawstwo i winę oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 158 § 3 k.k. (zarzut VII i VIII).

20) Zarzuty apelacyjne sformułowane w pkt I – VIII ww. apelacji w żadnej mierze nie podważały trafnych ocen i ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji odnośnie oskarżonej D. J.. Co do zarzutu z pkt I Sąd I instancji, wbrew twierdzeniom skarżącego, słusznie uznał za niewiarygodne te wyjaśnienia oskarżonej, w których umniejszała ona swoją rolę w zainicjowaniu ataku na pokrzywdzonego. Jej zeznania nie są bowiem w tym zakresie (tak jak wywodzi skarżący) konsekwentne. O ile w jej pierwszych, spontanicznych, wyjaśnieniach jest mowa o złapaniu pokrzywdzonego i ściśnięciu go za ramię w momencie poprzedzającym atak drugiego z napastników (k. 360), to już w kolejnych wyjaśnieniach oskarżona ogranicza swoją rolę mówiąc, iż „jedynie delikatnie musnęłam go po ramieniu” (k. 394), by wreszcie w czasie rozprawy wyjaśnić zupełnie odmienne, iż nie łapała pokrzywdzonego za ramię tylko dotknęła go „opuszkiem palca” (k. 944). Nie jest też tak, iż oskarżona oddaliła się miejsca zdarzenia, w czasie gdy oskarżony G. bił i kopał leżącego na ziemi pokrzywdzonego.

Niezależnie bowiem od tego, czy oskarżona rzeczywiście miała w tym czasie problemy z opanowaniem zachowania, towarzyszącego jej psa stwierdzić należy, iż z jej własnych

wyjaśnien wynika, że obserwowwała dokładnie cały przebieg zdarzenia (k. 394), stojąc co najwyżej kilka metrów dalej (k. 395). Potem dopiero Ł. G. przestał bić pokrzywdzonego (k. 360), zaś oskarżona D. J. powiedziała do G. „żeby go zostawił” (k. 394).

21) Wbrew zarzutom z pkt II i III apelacji, oskarżeni D. J. i Ł. G. działali wspólnie i w porozumieniu, udając się w miejsce zdarzenia ze z góry przyjętym zamiarem pobicia pokrzywdzonego, na co wskazują (o czym była już mowa) m. in. wyjaśnienia oskarżonej M. B., dotyczące wypowiedzi D. J. („P. to trzeba dać w ryj” - k. 369), jak też wyjaśnienia samego Ł. G., zgodnie z którymi oskarżeni udali się na spotkanie z pokrzywdzonym by „dać mu do rozumu” (k. 352).

Przedmiotowe wydarzenie nie składało się zatem (tak jak wywodzi skarżący) z odrębnych etapów, lecz (na co trafnie wskazał Sąd I instancji), obejmowało jedną sekwencję zachowań – najpierw oskarżeni udali się w miejsce przestępstwa (za namową M. B.) z zamiarem pobicia pokrzywdzonego, potem nastąpiło zainicjowanie ataku przez oskarżoną, poprzedzone rozmową i złapaniem pokrzywdzonego za ramię, a następnie zgodnie z (wynikającym wprost z logiki zdarzeń) podziałem ról, gwałtowne, brutalne zaatakowanie pokrzywdzonego przez Ł. G. i bezwzględne zadawanie mu serii silnych ciosów, w bezpośredniej bliskości oskarżonej, stwarzającej (łącznie z towarzyszącym jej psem) swoją obecnością wzrost poczucia zagrożenia u ofiary oraz zwiększającą dysproporcję

sił pomiędzy sprawcami a osobą zaatakowaną (uzasadnienie pkt 3.1).

22) W tej sytuacji, bez większego znaczenia dla kształtu ustaleń faktycznych w powyższym zakresie, pozostają eksponowane przez skarżącego zeznania świadków (pkt I 2 – 5 apelacji), którzy wskazali, że oskarżona stała obok miejsca pobicia pokrzywdzonego, że nie widzieli czy zadaje ona pokrzywdzonemu jakieś ciosy i że odchodziła ona w chwili kiedy odchodził drugi ze sprawców (świadek K. P.) i że ktoś krzychał „zostaw go” (świadek M. M.). Oskarżona oświadczyła co prawda w trakcie drugiego przesłuchania, iż powiedziała do Ł. G. by zostawił pokrzywdzonego. Z jej wyjaśnień wynika jednak, iż było to już w końcowej fazie wydarzenia, czyli w istocie już po zadaniu wszystkich ciosów w obrębie głowy pokrzywdzonego, które skutkowały obrażeniami mózgu, będącymi przyczyną zgonu pokrzywdzonego (k. 444). Z kolei oskarżony Ł. G. wyjaśnił, iż oskarżona nie krzychała do niego lub do pokrzywdzonego w trakcie szamotaniny „ona dopiero później powiedziała bym tego P. zostawił” (k. 353).

23) Z przyczyn podobnych jak wyżej za bezzasadny uznać trzeba zarzut z pkt IV apelacji. Wyjaśnienia oskarżonego G., co do tego, iż oskarżona nie brała udziału w zajściu a nawet w ogóle nie dotknęła pokrzywdzonego (k. 352) są bowiem, jak trafnie zauważył Sąd I instancji, sprzeczne z wyjaśnieniami samej oskarżonej, która mówiła o złapaniu i ściśnięciu pokrzywdzonego za ramię (k. 360).

24) Stwierdzenie bezzasadności zarzutów, dotyczących obrazu

przepisów postępowania (pkt I – VI apelacji), stanowi zasadniczą przesłankę odrzucenia zarzutów, co do błędu w ustaleniach faktycznych wyroku (pkt VII – VIII apelacji).

Jak bowiem wyżej wykazano prawidłowa, zgodna z art. 7 k.p.k., ocena zebranych dowodów doprowadziła do poczynienia przez Sąd I instancji poprawnych ustaleń faktycznych, wskazujących, iż oskarżona nawet w przypadku hipotecznego przyjęcia, iż nie naruszyła ona bezpośrednio nietykalności cielesnej pokrzywdzonego (w rzeczywistości jak doprecyzowano w wyroku sądu odwoławczego doszło do tego poprzez złapanie za ramię pokrzywdzonego i ściśnięcie go), brała udział w pobiciu pokrzywdzonego w następstwie którego doszło do jego śmierci, który to skutek, oskarżona (stojąca w bezpośredniej bliskości zdarzenia, obserwująca bezwzględność i intensywność ataku oskarżonego Ł. G.), musiała przewidywać lub co najmniej obiektywnie mogła go przewidzieć.

25) Oskarżeni, jak wcześniej wykazano, brali udział w pobiciu pokrzywdzonego, działając wspólnie i w porozumieniu. Zatem nie sposób przyjąć, iż zawarte w opisie czynu oskarżonej ustalenia, są w tym zakresie błędne. W konsekwencji uznać należy, wbrew zastrzeżeniom skarżącego, że ustalenia faktyczne wyroku wskazują w sposób niewątpliwy, iż oskarżona wyczerpała swoim działaniem znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 158 § 3 k.k. (zarzuty pkt VII – VIII).

Z tych względów, wobec bezzasadności zarzutów z pkt I

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Powody omówiono w części Lp. 2)		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Rozstrzygnięcia zawarte w wyroku Sądu Okręgowego z 7 grudnia 2021 r. za wyjątkiem zmian opisanych w pkt I przedmiotowego wyroku Sądu Apelacyjnego z 8 listopada 2022 r. wydane w niniejszej sprawie.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 2)	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiany opisane w pkt I przedmiotowego wyroku Sądu Apelacyjnego z 8 listopada 2022 r. wydanego w niniejszej sprawie.	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Powody omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 2)	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej		

warunkowego postępowania.	umorzenia	
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	III. IV. V.	Zasądzenie wynagrodzenia na rzecz obrońców oskarżonych z urzędu. Zwolnienie oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. z uwagi na ich sytuację majątkową i rodzinną. Zasądzenie kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika przez oskarżycielkę posiłkową w postępowaniu odwoławczym, na podstawie art. 616 § 1 pkt 2, art. 636 § 1 k.p.k. i 633 k.p.k.

7. PODPIS

Rafał Kaniok

Anna Zdziarska Anna Kalbarczyk

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. G. (1) adw. O. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII K 60/21 co do pkt 1 i pkt 2		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego Ł. G. (1) adw. J. M.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII K 60/21co do pkt 1		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 3			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej D. J. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 7 grudnia 2021 r. sygn. akt VIII K 60/21 w zakresie dotyczącym ww. oskarżonej		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana